

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Jindřichově Hradci rozhodl samosoudcem Mgr. Milanem Vejtasou v právní věci žalobce, nar. X, bytem X, práv. zast. JUDr. P. V., advokátem, se sídlem X, proti žalovanému, IČ: 00247618, se sídlem X, práv. zast. Mgr. O. J., advokátem se sídlem X, o ochranu před diskriminací,

t a k t o :

- I. Pokud se žalobce domáhá uložení povinnosti žalovanému uzavřít nájemní smlouvu s žalobcem na byt o velikosti nejméně 1+1 a nejvíce 2+1 a výměře nejméně 40 m² a nejvíce 60 m² ve vlastnictví žalovaného v lokalitě T. – město, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku, tak v této části se žaloba žalobce zamítá.
- II. Žalovaný je povinen zveřejnit v J. deníku v inzerci omluvu následujícího znění: „Žalovaný se žalobci omlouvá za diskriminaci způsobenou mu tím, že mu neoprávněně upřelo uzavření nájemní smlouvy, ač měl být vítězem výběrového řízení. Mgr. T. J., starostka žalovaného.“, a to v pátečním vydání a rozměru 90 mm šířka a 25 mm výška. Žalovaný je dále povinen zveřejnit omluvu na úřední desce úřadu a webových stránkách žalovaného [www. X .cz](http://www.X.cz), a to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žalovaný je povinen uhradit žalobci přiměřené zadostiučinění ve výši 50.000 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

- IV. Pokud se žalobce domáhá uložení povinnosti žalovanému uhradit žalobci přiměřené zadostiučinění v další částce ve výši 50.000 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku, tak v této části se žaloba žalobce zamítá.**
- V. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 10.09.2015, podanou téhož dne u zdejšího soudu, doplněnou podáním ze dne 29.09.2015, podáním ze dne 03.03.2016, podáním ze dne 15.06.2016 a podáním ze dne 13.01.2017 se žalobce výsledně domáhá rozhodnutí soudu, kterým by byla žalovanému uložena povinnost uzavřít nájemní smlouvu s žalobcem na byt o velikosti nejméně 1+1 a nejvíce 2+1 a výměře nejméně 40 m² a nejvíce 60 m² ve vlastnictví žalovaného v lokalitě T. – město, povinnost zveřejnit v J. deníku v inzerci omluvu následujícího znění: „*Žalovaný se žalobci omlouvá za diskriminaci způsobenou mu tím, že mu neoprávněně upřelo uzavření nájemní smlouvy, ač měl být vítězem výběrového řízení. Mgr. T. J., starostka žalovaného.*“, a to v pátečním vydání a rozměru 90 mm šířka a 25 mm výška, vč. povinnosti zveřejnit omluvu na úřední desce úřadu a webových stránkách žalovaného [www. X .cz](http://www.X.cz), a povinnost uhradit žalobci přiměřené zadostiučinění ve výši 100.000 Kč. Žalobce se tímto domáhá ochrany před diskriminací způsobené mu žalovaným tím, že s ním žalovaný z diskriminačních důvodů neuzavřel nájemní smlouvu na byt 1+1 o výměře 45,23 m² (nikoli 47,80 m²) v bytovém nájemním domě ve vlastnictví žalovaného na adrese R. čp. X v T., když žalobce coby osoba se zdravotním postižením, která je nevidomá a navíc trpí poruchou imunity a častým onemocněním dýchacích cest, se ucházel o nájem uvedeného obecního bytu ve výběrovém řízení, které žalovaný vyhlásil v r. 2013, přičemž byt nájemní smlouva měla být podle žalovaným stanovených podmínek uzavřena s tím zájemcem, který dá městu nejvyšší nabídku nájemného za 1 m², což žalobce učinil, nebyl mu byt přes splnění všech ostatních podmínek přidělen, a byl přidělen nabídce nižší v rozporu s podmínkami soutěže. Žalovaný vyhlásil záměr pronájmu, přičemž jako jediné kritérium uvedl výši nájemného. Žalobce podal nabídku a nabídl nejvyšší nájemné. Žalovaný jej přesto nevybral s odkazem na zdravotní stav žalobce a nevhodnost bytu pro něj. Žalobce má za to, že tím došlo k jeho diskriminaci, a to v oblasti přístupu ke zboží a službám, včetně bydlení, přičemž diskriminačním důvodem zvažované přímé diskriminace bylo zdravotní postižení žalobce, který se domnívá, že žalovaný byl povinen předmětný byt žalobci pronajmout a neměl právo zkoumat jeho vhodnost, neboť bylo na zvážení žalobce, aby podal nabídku na takový byt, který je pro něj vhodný, což nezáleželo na zvážení žalovaného. Jinak řečeno, žalovaný vůbec neměl právo zkoumat vhodnost bytu pro žalobce, který navíc uvádí, že byt pro něj vhodný je. Na tom nic nemění posouzení Ing. V. K., které je obecné, když navíc by bylo třeba provést praktickou zkoušku ohledně vhodnosti, jak se podává ze zprávy ošetřující lékařky žalobce MUDr. J. T. (Navíc tím, že žalovaný upřednostnil nabídku nižšího nájemného, porušil povinnost využívat majetek obce účelně a hospodárně uloženou mu zákonem o obcích.) Žalobce se obrátil na Ministerstvo vnitra jakožto dozorový orgán nad činností obce samostatné působnosti, které se k věci vyjádřilo dvakrát, prvotně tak, že město bylo povinno a oprávněno zvážit i jiné okolnosti a učinit takovou dispozici (s majetkem), která bude nejvýhodnější, přičemž nejvýhodnější nabídka nemusí být vždy ta, která obsahuje nevyšší peněžité plnění, v postupu města tak nebyl shledán rozpor se zákonem, v druhém vyjádření pak uvádí, že odmítnutí nabídky žalobce pouze s přihlédnutím k vyjádření ohledně vhodnosti bytu z hlediska právního předpisu o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb by mohlo být

diskriminační, přičemž ze zprávy o šetření veřejného ochránce práv, na kterého se žalobce rovněž obrátil, vyplývá, že dle jeho názoru k diskriminaci žalobce (skutečně) došlo. Ve sporu vedeném u Okresního soudu v Jindřichově Hradci pod sp. zn. 4 C 39/2014 byl pak žalobce neúspěšný, s ohledem na nevhodně zvolený žalobní petit a chybný výčet účastníků. Žalobce musel hradit odměnu své advokátky ve výši 25.000 Kč a náklady žalovaného v celkové výši 13.267 Kč. Žalobce diskriminačním jednáním žalovaného utrpěl (nemalou) újmu. V současné době bydlí v domě, který pro něj z důvodu nadměrné vlhkosti není zdravotně vyhovující. Domáhá se „odstranění následku diskriminačního zásahu“ uzavřením nájemní smlouvy k jinému specifikovanému (obdobnému) bytu, neboť má za to, že by nebylo vhodné domáhat se uzavření nájemní smlouvy k bytu předmětnému, a to z toho důvodu, že by tak byla poškozena třetí strana – současná nájemkyně. Vhodným opatřením by ale bylo umožnění uzavření nájemní smlouvy na jiný byt ve vlastnictví žalovaného, s vhodnými byty, dle požadované specifikace, pak žalovaný dle názoru žalobce disponuje. Žalobce se dále domáhá, aby mu bylo „dáno přiměřené zadostiučinění“ a to jednak specifikovanou veřejnou omluvou a jednak specifikovanou finanční částkou (přičemž není tvrzeno a vycházeno z toho, že by v důsledku diskriminace byla ve značné míře snížena dobrá pověst žalobce nebo jeho důstojnost nebo jeho vážnost ve společnosti). Vzhledem k příkoří žalobci způsobenému, spočívajícímu v tom, že musí bydlet v pro něj nevyhovujícím prostředí, tak v úsilí a penězích vynaložených na nápravu diskriminace (odvolání, podnět Ministerstvu vnitra, podnět krajskému úřadu, stížnost veřejnému ochránci práv, spor Okresního soudu v Jindřichově Hradci sp. zn. 4 C 39/2014, zveřejnění příběhu v České televizi v r. 2014, článek žalobce v t. s. v měs. 12/2014), tak spočívajícímu v tom, že žalovaný odmítá napravit následky diskriminace, tak i v tom, že diskriminace měla negativní dopady na zhoršení psychického (a v důsledku toho fyzického) stavu žalobce (poškození dobré pověsti a snížení víry v sebe sama, deprese a rezignace, nedůvěra ve fungování státní správy a samosprávy, absence solidarity a empatie u zastupitelů a radních města T., ohrožení sociálním vyloučením, ztráta kontaktu se sociálním prostředím a pocit nespravedlnosti a neochoty pomoci), žalobce považuje za přiměřené zadostiučinění jednak veřejnou omluvu a jednak i přiznání finanční částky 100.000 Kč. Veřejná omluva je zcela základním přiměřeným zadostiučiněním, teprve touto bude žalovaný nucen přiznat, že žalobce neoprávněně diskriminoval. Zaplacení finanční částky se může jevit jako krajní varianta přiměřeného zadostiučinění, ne však z hlediska evropského práva, kdy v souvislosti žalobce poukazuje na Evropským soudním dvorem řešené případy Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebedrijding proti Firma Feryn NV, sp. zn. C 54/07 a Sabine von Colson a Elisabeth Kamann proti Land Nordrhein-Westfalen, sp. zn. C 14/83, v nichž se i otázka přiměřeného finančního zadostiučinění řeší. Dle názoru žalobce lze přísl. ust. antidiskriminačního zákona považovat za obsoletní, o čemž svědčí vývoj v občanském právu, kdy již současný občanský zákoník koncepci finančního zadostiučinění změnil, a rozhodně není vnímána jako subsidiární.

Žalovaný navrhl podanou žalobu zamítnout. Přestože prvotně uváděl, že souhlasí s vyličením okolností případu žalobcem, když se v tomto duchu i vyjadřoval, následně v průběhu sporu začal v rámci obrany tvrdit, že od samého počátku výběrového řízení na nájem bytu měl problém s identifikací druhé strany, neboť nabídka za účelem získání nájmu bytu je podepsána panem žalobcem, který jako datum narození uvádí X, následná písemná komunikace byla vždy podepsána pouze jménem žalobce, bez dalšího upřesnění, avšak žaloba ve věci vedené u Okresního soudu v Jindřichově Hradci pod sp. zn. 4 C 39/2014 byla podána žalobcem, nar. X a V. L., nar. X, přičemž Žalobce, nar. X v žalobě figuruje pouze jako vedlejší účastník, v žalobě se uvádí, že do soutěže obálkovou metodou se přihlásili žalobci, tedy rodiče žalobce, ml. V takovém případě se ale žalovaný nemohl žádným způsobem dopustit diskriminace žalobce, tedy pana žalobce. V uvedeném řízení druhá strana vůbec

nenamítala, že došlo k diskriminaci z důvodu zdravotního postižení. Žalovaný pak poukazuje na odvolání uvedených osob v dané věci, z něhož dovozuje, že by jednak tito o nájem předmětného bytu neusilovali, kdyby jim bylo známo, že není vhodný pro osoby se zdravotním postižením, a jednak to, že tito se hlásí k tomu, že to byli oni, kdo se přihlásil do výběrového řízení. Nabídku činili oni, je možné, že pro syna, ale oni. Žalovaný odmítá žalobcovy požadavky. Motivem jednání žalovaného bylo přesvědčení, že předmětný byt není vhodný pro specifické potřeby žalobce. K tomu vedlo žalovaného i posouzení provedené Ing. V. K., které je obecné, tedy nikoli vůči žalobci diskriminující, založené na obecně závazném právním předpise. Žalovaný nabídku žalobce nevybral ne proto, že by byl nevidomý, ale proto, že přidělený byt byl z technického hlediska nevhodný pro užívání osobou se sníženou schopností orientace. Tím je založen legitimní důvod pro rozdílné zacházení z důvodu zdravotního postižení, které je objektivně odůvodněno legitimním cílem a prostředky k jeho dosažení jsou přiměřené a nezbytné. Navíc z vyjádření Ministerstva vnitra, jakožto dozorového orgánu nad činností obce samostatné působnosti, plyne, že město bylo povinno a oprávněno zvážit i jiné okolnosti a učinit takovou dispozici, která bude nejvýhodnější, přičemž nejvýhodnější nabídka nemusí být vždy ta nabídka, která obsahuje nejvyšší peněžité plnění. V souvislosti žalovaný poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 20.07.2016, č.j. 52 A 32/2016-126 (kde se řešilo, zda je obec oprávněna vybrat si i horší nabídku, a soud dospěl k závěru, že ano). Žalovaný svým jednáním nemohl dosáhnout žádného specifického prospěchu, ba naopak, ztratil příjem v rozdílu nájemného nabídnutého žalobcem a současného nájemného. (Žalovaný se nedomnívá, že by svým jednáním porušil povinnost využívat majetek obce účelně a hospodárně uloženou mu zákonem o obcích, jelikož v některých případech je nezbytné zohlednit i nemajetkové korektivy činnosti.) Žalovaný podporoval a podporuje handicapované a přestárlé osoby v celé řadě projektů. Neexistuje motiv, proč by žalovaný měl žalobce diskriminovat pro jeho zdravotní postižení. Žalobcem uplatněné nároky jsou nepřiměřené a neopodstatněné. Pokud jde o nárok na uzavření nájemní smlouvy k jinému (obdobnému) bytu, je nárok nevykonatelný a není to reálně možné. Návrh trpí vadou spočívající v tom, že smlouva, která má být uzavřena, se jeví neplatnou pro absenci podstatné náležitosti, kterou je cena. (Poznamenává se, že žalovaný asi míní výši nájemného.) Žalobce se nemůže domáhat splnění jakési kontraktní povinnosti k úplně jinému bytu, než byl předmětem původní nabídky. Takovéto jednání je v rozporu se zásadou smluvní volnosti a návrh na rozhodnutí soudu je nevynutitelný. Žalovaný není povinován s žalobcem nájemní smlouvu uzavřít. Nájem bytů ve vlastnictví žalovaného se řídí pravidly pro nájem bytů ve vlastnictví města T., žalobce tedy nemůže ani postupovat v rozporu s takto přijatými pravidly. V současné době ani nemá k dispozici žádný volný byt. Žalobce má kde bydlet. Je vlastníkem pozemku v k.ú. K., jehož součástí je rodinný dům. Je-li pro něj bydlení ve vlastním domě zdravotně nevyhovující, je možné obrátit se na obec, jejímž je občanem, s žádostí o zajištění vhodného bydlení. Obec má povinnost zajišťovat bytové potřeby, ale svých občanů, ne jiných. Žalobce není z T.. Omluvný dopis žalovaného (poznává se sepsaný v reakci na výzvu k odstranění následků diskriminačního jednání s uplatněním nároků v tomto sporu) žalovaného neuspokojil. Žalobce trvá na omluvě další, žalovaný se však domnívá, že již k plnohodnotné omluvě došlo. Žalovaný nesouhlasí se zvolenou formou veřejné omluvy, tato není na místě, neboť to nebyl žalovaný, kdo případ dostal do sdělovacích prostředků. Celá kauza má mediální přesah pouze z podnětu žalobce, omluva ve veřejném prostoru je zcela na místě u kauz, které se v něm převážně odehrávají. V této souvislosti žalovaný případně zveřejnění omluvy v J. deníku a na úřední desce obce považuje za neproporcionální v poměru k vyvolané medializaci. V souvislosti se poukazuje jen na krátký článek v t. s. v měs. 9/2014 týkající se reakce na televizní pořad. Dále pak je třeba dle žalovaného mít na paměti, jak dlouhá doba uběhla od okamžiku, kdy bylo rozhodnuto o nájemní smlouvě do doby, než žalobce začal

namítat tvrzenou diskriminaci. Pokud jde o úhradu finanční částky (100.000 Kč), takovéto „odškodnění nemajetkové újmy“ musí být považováno za krajní řešení, pokud uspořádání nejde dosáhnout jinak, což podle názoru žalovaného uvádí i antidiskriminační zákon. Antidiskriminační zákon zároveň obsahuje diskriminační výčet okolností, za kterých je možné „peněžité odškodnění nemajetkové újmy“ přiznat – jedná se o natolik závažné zásahy, že právě jen peněžní sankce se jeví adekvátní. Žalovaný se nedomnívá, že by jeho jednáním mohla utrpět např. úcta žalobce, nesledoval jakékoli poškození žalobce v jeho společenské vážnosti, jakož ani v dalších osobních či majetkových právech. Podle názoru žalovaného náhrada v penězích plní až podpůrnou roli. (Pokud žalobce tvrdí, že trpí depresemi, důkaz o tom nepředkládá, u lékaře se neléčí. Žalovaný se ohrazuje proti tomu, že na straně zástupců a radních žalovaného absentuje solidarita a empatie.) Žalovaný poukazuje na nekorektní jednání žalobce, případně jeho otce, kdy ve sporu vedeném u Okresního soudu v Jindřichově Hradci pod sp. zn. 4 C 39/2014 měl nařknout soudkyni, že se s právním zástupcem žalovaného JUDr. J. H. měli domluvit na výsledku sporu, přičemž však žádné „pletichaření“ prokázáno nebylo. Žalovaný odmítá, aby mu byly k tíži přičítány náklady uvedeného řízení, v němž žalobce neměl úspěch. Není možné žalovaného vinit z nevhodně učiněných právních kroků žalobce, resp. žalobcova advokáta. Žalovaný se domnívá, že by ochrana v antidiskriminačním zákoně byla dnes již obsoletní. Rozhodovací praxe českých soudů má tendenci peněžité zadostiučinění nepřiznávat, pokud ano, tak jen subsidiárně. Postačilo by při zohlednění okolností případu konstatování, že došlo k porušení litery zákona. Žalovaný, jakožto veřejnoprávní subjekt, nemá žádný odůvodněný zájem diskriminovat přímo či nepřímo ostatní subjekty veřejnoprávních či soukromoprávních vztahů a lze si jen stěží představit, že by soudem prokázané diskriminační jednání bylo schvalováno jinými územně-samosprávnými celky. Sankce má být přiměřená, vyšší by připadala v úvahu v případě, že žalovaný prosazuje očividné diskriminační jednání, avšak v této věci má žalovaný za to, že se diskriminace (jak výše uváděno) vůbec nedopustil. Satisfakce pak může být dosaženo rozličnými jinými prostředky. Podle názoru žalovaného posuzovaná věc nenáleží v současnosti do antidiskriminačního balíku právních nástrojů Evropské unie, neboť se nejedná o pracovní záležitost ani záležitost rovnosti pohlaví či rasy. Podle názoru žalovaného na projednávaný případ nelze vztáhnout ani věci Evropského soudního dvora Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebedrijding a firma Feryn NV, sp. zn. C 54/07 a Sabine von Colson a Elisabeth Kamann a Land Nordrhein-Westfalen, sp. zn. C 14/83. Nejenže tak spor dle názoru žalovaného nepodléhá žádnému platnému sekundárnímu právu, ale dle jeho názoru na něj nemohou být vztaheny ani obdobné případy, neboť tato oblast nepatří do působnosti práva Evropské unie, když tyto patří do oblasti směrnic o diskriminaci z důvodu rasy nebo etnického původu a rovného zacházení s muži a ženami, přičemž předmětná věc se týká jiné problematiky (tj. zdravotního postižení). Z tohoto důvodu žalovaný „navrhl předložit celou záležitost ve formě předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie“ (viz usnesení Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 30.09.2016, č.j. 6 C 216/2015-113, a právní posouzení níže).

Z Lékařské zprávy – nálezů MUDr. J. T. ze dne 30.07.2013, ve shodě s účastnickou výpovědí žalobce, vyplývá, že žalobce je osobou se zdravotním postižením, trpící naprostou slepotou a poruchami imunity s častými infekcemi dýchacích cest, tak tomu bylo i v r. 2013.

Z Výpisu z katastru nemovitostí LV č. X pro k.ú. K. a účastnické výpovědi žalobce, za podpory Lékařskou zprávou – nálezem MUDr. J. T. ze dne 30.07.2013, vyplývá, že žalobce je od r. 2009 vlastníkem rod. domu čp. X v K., jde o starý dům, v němž žije s rodiči K. L. a V. L., stavba je vlhká, bydlení pro žalobce v této není ze zdravotních hledisek vyhovující, tento pak není ani schopen sám obstarávat údržbu a vytápění dané nemovitosti.

Z Oznámení žalovaného (odbor finanční na majetkový) se zjišťuje, že žalovaný zveřejnil od 22.07.2013 do 20.08.2013 záměr pronájmu bytové jednotky č. 2 o velikosti 1+1 v čp. X v ul. R. v T. o celkové ploše 45,23 m² obálkovou metodou, dle nabídky výše nájemného za 1 m². Minimální cena pro obálkovou soutěž činila 40 Kč za 1 m²/měsíc. Zájemci měli složit kauci 3.000 Kč na účet žalovaného. Písemné žádosti měly být doručeny v zalepených obálkách v termínu od 22.07.2013 do 20.08.2013 do 09:00 hodin s adresou odesílatele a nápisem „Neotevírat – pronájem BJ č. X v ulici R.“. Nabídka měla obsahovat nabídkovou cenu za 1 m², identifikační údaje zájemce – jméno osoby, příjmení, trvalé bydliště, datum narození, telefon, čestné prohlášení zájemce, že nemá žádné závazky vůči žalovanému, doklad o složení kauce a číslo bankovního účtu pro vrácení kauce. Otevírání obálek bylo stanoveno na den 20.08.2013 v 09:15 hodin. Je zřejmé, že jiné podmínky stanoveny nebyly, z obsahu oznámení plyne, že rozhodným kritériem pro výběr nájemce měla být výše nabídnutého nájemného, resp. nájemné nejvyšší. Není stanovena žádná limitace stran příp. nevhodnosti bytu pro osoby se sníženou možností pohybu či orientace.

Z písemné Nabídky na pronájem, obálky k této a Příjmového pokladního dokladu ze dne 14.08.2013 vyplývá, že žalobce – (nar. X) učinil nabídku na pronájem s cenou 81 Kč/1 m² a splnil i veškeré další podmínky stanovené v obci zveřejněném záměru (viz výše). Z obsahu písemné Nabídky na pronájem, účastnické výpovědi žalobce, svědecké výpovědi K. L. a svědecké výpovědi V. L., za přispění Plnou mocí ze dne 25.04.2013 jednoznačně vyplývá, že zájemcem o nájem bytu byl žalobce a nikdo jiný. Rodiče žalobce, K. L. a V. L. (jako zástupci) mohli za žalobce – jeho jménem při vzniku práv a povinností přímo jemu – jednat, když i K. L. nabídku z pochopitelných důvodů žalobcovy nevidomosti vlastní rukou sepsal. Na uvedeném závěru, že zájemcem je žalobce nic nemění ani to, že k legalizaci žalobcova podpisu na této (ve formě uznání podpisu na listině za vlastní!) došlo (až) dne 30.10.2013 před Městským úřadem v Suchdole nad Lužnicí. Nejpodstatnější a zcela rozhodné je to, kdo je jako zájemce jménem, příjmením a datem označen v nabídce, a touto osobu je (zcela jednoznačně) žalobce. Soud tak nesdílí pochybnosti žalovaného, kdy tvrdí, že od samého počátku výběrového řízení nevěděl, kdo nabídku učinil. Z tohoto pohledu je i zcela nerozhodné, zda uvedená plná moc byla či nebyla k žalobcově nabídce přiložena. Rovněž tak je zcela bez významu, kým byla podána žaloba ve věci vedené u Okresního soudu v Jindřichově Hradci pod sp. zn. 4 C 39/2014, ani to, co bylo předkládáno v odvolání v uvedené věci, jak se snaží na tyto problémové otázky poukazovat žalovaný. Skutková zjištění soudu pro projednávanou věc uvedená shora jsou na základě provedení dokazování jednoznačná, okruh účastníků ani tvrzení těchto v jiném, pro danou věc nerozhodném, sporu nemají žádného významu (viz další skutková zjištění vyložená níže).

Z Výpisu ze zápisu z X. jednání Rady města ze dne X plyne, že poté, co žalovaný zjistil, že zájemce o byt je nevidomý, nechal předmětný byt posoudit autorizovaným inženýrem pro obor pozemní stavby Ing. V. K., z jehož Posouzení bytové jednotky č. X v T., R. X, ze dne 26.08.2013 (nikoli 19.04.2013!) vyplývá, že předmětný byt, který je v přízemí se schodištěm uvnitř tohoto nesplňuje požadavky Vyhlášky č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb, a je tak pro osoby se sníženou možností pohybu a orientace zcela nevhodný, když naopak v Lékařské zprávě – nález ze dne 11.09.2013 (obsažené ve spise Okresního soudu v Jindřichově Hradci sp. zn. 4 C 39/2014) MUDr. J. T. podporuje vhodnost daného bytu k bydlení žalobce zvyklého chůze po schodech, byť tato následně zmírňuje přístup k vhodnosti bytu, v němž nikdy nebyla, s tím, že jedinou možností objektivizace vhodnosti pro žalobce je otestování schopností orientace tohoto přímo na místě samém, jak se podává z dopisu MUDr. J. T. ze dne 17.10.2013. O tom,

zda je předmětný byt pro osoby se sníženou možností orientace a přímo pro žalobce vhodný či nevhodný, soud konkrétní závěr nečiní, neboť tento dle jeho úvahy není v projednávaném případě významný. Významný je fakt, že při zveřejnění záměru žalovaný nelimitoval uzavření nájemního vztahu nevhodností daného bytu pro osoby s určitým zdravotním handicapem, za daného stavu je dle názoru soudu zcela rozhodující, jaký je přístup k nájmu sledovaného bytu ze strany žalobce, který se jednoznačně i v rámci své účastnické výpovědi vyjádřil, že byt by chtěl, tohoto by se nevzdal, považujíc jej pro svou osobu za vhodný. To je určující. V daném se tak soud ztotožňuje s náhledem žalobce, že za daného stavu věcí bylo na jeho zvážení, aby podal nabídku pro takový byt, který je pro něj vhodný. Chtěl-li jej, nebylo možno jeho vhodnost pro tohoto nadále zkoumat.

Z Výpisu ze zápisu z X. jednání Rady města ze dne X plyne, že byly učiněny dvě nabídky nájmu bytu, žalobcova s výší nájemného 81 Kč/1 m²/měs. a M. O. s výší nájemného 55 Kč/1 m²/měs. (tedy nižší), kdy komise hodnotící nabídky doporučila uzavřít nájemní smlouvu s žalobcem za nájemné 81 Kč/1 m²/měs. Po vyhodnocení nabídek bylo zjištěno odborem finančním a majetkovým, že uchazeč je nevidomý a je vlastníkem domu čp. X v K.. Tento nebyl přítomen na prohlídce bytu, jednali za něj jeho rodiče. Proto byl osloven Ing. V. K. za účelem posouzení vhodnosti předmětné bytové jednotky, který došel k závěru, že bytová jednotka nesplňuje požadavky vyhlášky č. 398/2009 Sb. a je pro osoby se sníženou možností pohybu a orientace zcela nevhodná. Na základě uvedeného navrhl odbor finanční a majetkový nepřijmout nabídku žalobce a uzavřít nájemní smlouvu s paní M. O. s přihlídnutím i na skutečnost, že předmětný byt nesplňuje požadavky podle vyhlášky č. 398/2009 Sb. a je *velmi pravděpodobné, že budoucí nájemce by se mohl těchto stavebních úprav dožadovat*. Návazně z Usnesení z X. jednání Rady města, konaného dne X, a to usnesení RM č. X plyne, že Rada města T. nepřijímá nabídku žalobce a přijímá nabídku M. O., a schvaluje uzavření nájemní smlouvy na předmětný byt s nájemným 2.488 Kč/měs. (při výměře 45,23 m²) a úhradou za vybavení bytu 184 Kč/měs. s paní M. O., za nabídnuté nájemné 55 Kč/1 m²/měs., jak má uvedené následně svého odrazu ve Smlouvě o nájmu bytu ze dne 18.09.2013 (obsažené ve spise Okresního soudu v Jindřichově Hradci sp. zn. 4 C 39/2014), když předmětný nájem od 15.09.2013 dodnes trvá. Z Oznámení o rozhodnutí Rady města ze dne 02.09.2013 vyplývá, že žalovaný oznámil žalobci, že Rada města nepřijala jeho nabídku a přijala nabídku M. O. při schválení nájemní smlouvy za nabídnuté nájemné 55 Kč/1 m²/měs. Jestliže jediným zadaným rozhodným kritériem v záměru byla výše nájemného a žalovaný nájemní smlouvu neuzavřel s žalobcem, který převýšil nabídku M. O., je dle závěru soudu zřejmé, že s jeho osobou bylo zacházeno méně příznivě, než by se zacházelo s jinou ve srovnatelné situaci, a to z důvodu jeho zdravotního postižení, když jde o osobu nevidomou. Případná limitace pronájmu bytu osobám se sníženou možností orientace v zadání nebyla, z výše uvedeného dokazování je zřejmé, že žalovaný až dodatečně hledal důvody, pro které nájemní poměr s vítězným žalobcem neuzavře, při vědomí možných budoucích potíží (viz výpis ze zápisu z X. jednání Rady města ze dne X) nájemní poměr s žalobcem neuzavřel. Žalovaný takto jednal s žalobcem z důvodu jeho zdravotního postižení. Soud neshledává, že by popsané rozdílné zacházení bylo objektivně odůvodněno legitimním cílem a prostředky k jeho dosažení že jsou přiměřené a nezbytné, neboť, jak znovu uváděno, vhodnost či nevhodnost daného bytu pro nevidomé nebyla rozhodným kritériem, přičemž zároveň žalobce splnil zásadní a jedinou podmínku přednostního výběru zájemce záležející ve výši nabídnutého nájemného. V uvedeném se tak nelze ztotožnit s obrannou argumentací žalovaného, kterou předkládá v projednávané věci o tom, že byt je pro žalovaného nevhodný, o tom, že šlo o legitimní důvod pro rozdílné zacházení, i o tom, že žalobce nediskriminoval, když zároveň jeho tvrzení o tom, že jednáním nemohl dosáhnout žádného specifického

prospěchu, neboť naopak ztratil příjem rovnající se rozdílu nabídnutého nájemného, je bez jakéhokoli většího významu a ve věci s ohledem na uvedené nepodstatné.

Z Odvolání ze dne 14.10.2013 sepsaného K. L. jako zmocněncem a dalšího Odvolání ze dne 20.09.2013 sepsaného zmocněncem JUDr. A. T., advokátkou, dle Plné moci ze dne 11.09.2013 za žalovaného (a nikoli K. a V. L., jak nesprávně uváděno), vyplývá, že žalobce proti usnesení Rady města T., jímž nebyla přijata nabídka nájmu žalobce podal dne 15.10.2013 a dne 20.09.2013 dvě odvolání, na něž bylo reagováno žalovaným v dopise JUDr. J. H., advokáta, ze dne 23.10.2013 a ze dne 03.10.2013, v nichž na požadavky, aby věc byla znovu projednána a rozhodnuto v žalobcův prospěch, resp. aby rozhodnutí bylo zrušeno a vydáno nové rozhodnutí, žalovaný reagoval uvedením toho, že rozhodnutí Rady města o výběru nájemce není správním rozhodnutím, je rozhodnutím samostatné působnosti obce a nelze se proti němu odvolat, přičemž zároveň sledovaný byt nespĺnil technické požadavky pro osoby se sníženou možností pohybu nebo orientace, což byl důvod, proč nebyla s žalobcem uzavřena nájemní smlouva, byť jeho nabídka byla vyšší. Tvrzení obsažená v posledně uvedených dvou dopisech nic nemění na závěrech soudu vyslovených na základě provedeného dokazování shora, tedy zejm. na tom, že žalovaný až dodatečně hledal důvody, pro které byt žalobci nepřidělit s ohledem na možné budoucí komplikace (viz Výpis ze zápisu z X. jednání Rady města ze dne X). V dopise ze dne 23.10.2013 JUDr. J. H., advokát, zmiňuje, že K. L. vždy jednal za žalobce, aniž by bylo prokazováno, že je k tomu zplnomocněn, na tuto skutečnost v rámci obranné argumentace žalovaný i poukazuje, znovu, s ohledem na dokazování a skutkové závěry popsané shora, soud uvádí, že není jakýchkoli pochybností o tom, že zájemcem byl žalobce a nikdo jiný (viz zejm. obsah Nabídky na pronájem).

Ze Stížnosti ze dne 31.10.2013, s přihlédnutím k Plné moci ze dne 11.09.2013, se podává, že dne 07.11.2013 podal žalobce v zastoupení JUDr. A. T., advokátkou, u Ministerstva vnitra v dané věci neuzavření nájemného stížnost s návrhem, aby u obce byla sjednána náprava, na níž bylo reagováno Stanoviskem stěžovali – pronájem bytové jednotky Ministerstva vnitra č.j. MV 138253-6/ODK-2013 ze dne 12.12.2013, v němž ministerstvo vykonávající dozor nad rozhodnutími orgánů obce v samostatné působnosti uzavírá, že v postupu města neshledává rozpor se zákonem. Město pouze stanovilo minimální cenu k podání nabídek. Nelze tedy po městu požadovat, aby uzavřelo smlouvu s tím nájemcem, který učiní nejvyšší nabídku. Naopak město bylo povinno a oprávněno zvážit i jiné okolnosti a učinit takovou dispozici, která bude nejvýhodnější, přičemž nejvýhodnější nabídka nemusí být vždy ta nabídka, která obsahuje nejvyšší peněžité plnění. Jde o nezávazné stanovisko, konkrétní posuzované jednání zdá se nespádá pod dozorovou působnost. Ze Stížnosti ze dne 31.10.2013, s přihlédnutím k Plné moci ze dne 11.09.2013, se podává, že dne 07.11.2013 žalobce v zastoupení JUDr. A. T., advokátkou, podal u Krajského úřadu v Českých Budějovicích stížnost ve věci neuzavření nájemní smlouvy na byt navrhující uložení žalovanému zjednání nápravy, na níž při postoupení ke dni 18.11.2013, resp. 19.11.2013, reagovalo Ministerstvo vnitra Vyrozuměním o závěrech posouzení podnětu k doзору, č.j. MV-141954-6/ODK2013 ze dne 21.01.2014 tak, že konstatovalo, že nevyhovění bytové jednotky požadavkům vyhlášky č. 398/2009 Sb. není bez dalšího dostatečným důvodem pro vyloučení žalobce z možnosti takovou bytovou jednotku užívat, odmítnutí nabídky pouze s přihlédnutím k vyjádření projektanta ve vztahu k uvedené vyhlášce by mohlo být diskriminační, při odkazu na tzv. antidiskriminační zákon, když metodická role pro takovéto případy je svěřena do působnosti veřejného ochránce práv. Jde, zdá se, o nezávazné stanovisko s tím, že ministerstvo nemá ve vazbě na konkrétní jednání žalovaného pro tento případ dozorovou působnost. Shrnutí, v konkrétním případě jednání žalovaného se dozor nad

rozhodnutím obce v samostatné působnosti pro rozpor se zákonem nebo jiným právním předpisem Ministerstvem vnitra (při možnosti výzev zjednání nápravy) neuplatní, když jde o možný případ porušení (jiných) právních předpisů. Vzhledem k tomu ani náhledy ministerstva nejsou pro zdejší soud jakkoli závazné.

Z Podnětu Národní rady osob se zdravotním postižením ČR, o.s. ze dne 20.11.2013 (obsaženého ve spise Okresního soudu v Jindřichově Hradci sp. zn. 4 C 39/2014) se podává, že ve věci neuzavření nájemní smlouvy žalovaným s žalobcem Národní rada osob se zdravotním postižením ČR, o.s. podala podnět k veřejnému ochránci práv k posouzení možné diskriminace žalobce z důvodu zdravotního stavu, přičemž ze Zprávy o šetření Mgr. Anny Šabatové, Ph.D., veřejné ochránkyně práv, sp. zn. 169/2013-DIS/ZO ze dne 10.03.2015 vyplývá, že v konkrétním případě došlo ze strany žalovaného k přímé diskriminaci žalobce z důvodu zdravotního postižení, přičemž se domnívá, že i daný případ měl spadat pod dozor Ministerstva vnitra nad rozhodnutími obce v rámci samostatné působnosti a žalovaný měl být vyzván ke sjednání nápravy. Veřejná ochránkyně práv pak, s ohledem na to, že k předmětnému bytu již byla uzavřena nájemní smlouva s třetí osobou a není žádoucí tento stav nějak měnit, vyzývá žalovaného k tomu, aby žalobci umožnil uzavřít nájemní smlouvu k jinému bytu ve vlastnictví města v rámci odstranění následku diskriminace, přičemž přiměřeným zadostiučiněním by měla být také veřejná omluva. Ani tyto závěry nejsou pro soud závazné.

Z Žaloby ze dne 21.02.2014, Protokolu o jednání ze dne 30.04.2014, Rozsudku Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 30.04.2014, č.j. 4 C 39/2014-46, Odvolání ze dne 05.06.2014 a Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11.08.2014, č.j. 8 Co 1387/2014-63 (obsažených ve spise Okresního soudu v Jindřichově Hradci sp. zn. 4 C 39/2014) se shledává, že dne 24.02.2014 podali K. L., V. L. a posléze i žalobce (který byl původně označován toliko jako vedlejší účastník) proti žalovanému žalobu o určení neplatnosti nájemní smlouvy ze dne 18.09.2013 uzavřené k předmětnému bytu mezi žalovaným a M. O., když uvedeným rozsudkem byla žaloba zamítnuta s povinností žalobců k úhradě nákladů řízení žalovanému ve výši 11.391 Kč, při podaném odvolání do výroku o náhradě nákladů řízení uvedenými žalobci, potvrzeným uvedeným usnesením odvolacího soudu. Dle tvrzení v žalobě se žalobci přihlásili do soutěže dálkovou metodou, smlouva uzavřená s M. O. je smlouvou uzavřenou v rozporu se zveřejněným záměrem a jde tedy o smlouvu neplatnou. Zamítavý rozsudek pak v odůvodnění vytýká K. L. a V. L. nedostatek aktivní věcné legitimace, neboť se neúčastnili zveřejněného záměru k nájmu bytu, navíc řízení o určení neplatnosti právního jednání se musí účastnit všichni účastníci této smlouvy, tedy i M. O., vedle toho pak určení neplatnosti předmětné nájemní smlouvy se na právech a postavení žalobců ničeho nemění, není tedy dán naléhavý právní zájem na požadovaném určení. Mimochodem, i zdejší soud se s tímto závěrem v tamní věci zcela a bez výhrad ztotožňuje. Žaloba, jak konstruována, byla již od samého počátku předurčena k neúspěchu. Jak již bylo výše uváděno, koncepce podané žaloby v této věci vůbec nic nemění na skutkových zjištěných soudu v projednávaném sporu ohledně toho, kdo byl zájemcem o nájem bytu v r. 2013, tedy že jím byl žalobce a nikdo další, v tomto směru je i stejně bez významu „obsahové pojetí a obraty“ v odvolání ze dne 05.06.2014, sepsaném JUDr. A. T., od jehož obsahu se K. L. i V. L. zásadně distancují, jak vyplynulo z jejich svědeckých výpovědí, z pojetí účastníků v uvedeném, a zjevně k neúspěchu směřujícím sporu nelze (jakkoli) vycházet. V tomto se soud v žádném případě nemůže ztotožnit s předkládanou obrannou argumentací žalovaného, v rámci níž se snaží dovodit, že žalobce žadatelem nebyl a snad i to, že by daný byt nechtěl, kdyby věděl, že „není vhodný pro osoby se zdravotním postižením“. Tyto náhledy nepřipustně kombinující tvrzení a skutkové poznatky v projednávané věci

s nedostatky a pochybení v jiném, vedeném sporu, jsou scestné, zavádějící a soud je nepřijímá. Jinak ale, jak již bylo zdůrazněno, nelze nevidět, že vedený spor pod sp. zn. 4 C 39/2014 byl naprosto bezúčelný.

Z účastnické výpovědi žalobce, svědecké výpovědi K. L., svědecké výpovědi V. L. a Sdělení JUDr. A. T., advokátky, ze dne 17.01.2017 a ze dne 17.01.2017 plyne, že nelze rozlišit, kolik bylo hrazeno uvedené advokátce za právní služby před podáním žaloby ve věci Okresního soudu v Jindřichově Hradci sp. zn. 4 C 39/2014 (tedy za odvolání, stížnost ke Krajskému úřadu v Českých Budějovicích, stížnost Ministerstvu vnitra) a kolik v souvislosti se sporem vedeným u Okresního soudu v Jindřichově Hradci pod sp. zn. 4 C 39/2014, dohromady se však jednalo o částku 25.000 Kč, účtovanou K. L., V. L. a žalobci, přičemž tato byla hrazena K. L. a V. L., nikoli žalobcem samotným, stejně jako náklady ve zmíněném sporu v celkové částce 13.267 Kč hrazené žalovanému.

Z článku Říká se, že ... uveřejněného v t. s. v měs. 9/2014 se hovoří o tom, že soud (poznává se ve věci Okresního soudu v Jindřichově Hradci sp. zn. 4 C 39/2014) zamítl žalobu a tím potvrdil správnost rozhodnutí města, které nedalo žalobci do nájmu byt vzhledem k tomu, že není vhodný pro nevidomou osobu, a tak Rada města rozhodla, že k výši nabídky přihlédnout nemůže, když zavádějící obsah tohoto článku (s čímž se soud ztotožňuje) byl vyvrácen článkem žalobce. Rozhodně se neříká vše, obsaženým v T. s. v měs. 12/2014, ve kterém jmenovaný upozorňuje, že zamítnutím žaloby nebyla potvrzena správnost postupu města, nýbrž k němu došlo na základě formálních pochybení žalobce, jinak řečeno, soud se podstatou problému nezabýval a nemohl tak potvrdit správnost postupu města. Nic jiného z uvedených článků neplyne.

Z Výzvy k odstranění následků diskriminačního jednání a omluvě ze dne 13.07.2015 (v podstatě tzv. výzva k plnění – § 142a odst. 1 o.s.ř.) vyplývá, že žalobce žalovaného vyzval k odstranění následků diskriminačního jednání nabídnutím jiného malého bytu (či nabídnutím předmětného bytu po jeho uvolnění současným nájemcem) a k poskytnutí přiměřeného zadostiučinění ve formě zveřejněné omluvy v místním tisku s tím, že pokud není možno napravit následky diskriminačního jednání (není možno poskytnout jiný byt), očekává se poskytnutí peněz v přiměřené výši bez toho, že by konkrétní výše peněžitého plnění byla specifikována. K reakci se stanoví lhůta 7 dnů. Shrnuto, žalobce zaslal žalovanému na jeho adresu (tedy i adresu pro doručování) výzvu k plnění, a to nejméně 7 dnů před podáním žaloby, k němuž došlo dne 10.09.2015, uvedená výzva je však řádnou výzvou k plnění jen stran nabídky jiného nájemního bytu a omluvy, nikoli stran peněžitého plnění, které (zcela zjevně) není konkretizováno. Ohledně tohoto nároku tak výzva dle závěru soudu jako tzv. (předžalobní) výzva k plnění (§ 142a odst. 1 o.s.ř.) neobstojí. Při oddálení reakce na podanou výzvu, jak je patrné ze sdělení žalovaného (odbor finanční a majetkový) ze dne 17.07.2015, v dopise ze dne 21.08.2015 starostka žalovaného Mgr. T. J. uvádí, že žalovaný by se tímto chtěl žalobci omluvit za veškeré nepříjemnosti, které mu v souvislosti se sledovaným výběrovým řízením vznikly nebo mohou vzniknout. Cílem města nebylo žalobce diskriminovat na základě jeho zdravotního handicapu. Předmětný byt se žalovanému jevil jako nevhodný pro žalobcovy potřeby. V současné době žalovaný nedisponuje vhodným volným bytem. Veřejná omluva se žalovanému jeví jako nepřiměřená. Žalovaný věří, že tato omluva (poznává se uvedeným dopisem) poskytne žalovanému přiměřené zadostiučinění. Zároveň se žalovaný do budoucna pokusí vyjít vstříc bytovým potřebám pana L. Vyhodnoceno, soud obsah daného dopisu, s ohledem na skutková zjištění i právní posouzení věci, dostačující omluvou neshledává. Jedná se totiž jen o „omluvu“ za nepříjemnosti bez toho, že by žalovaný připouštěl své diskriminační jednání vůči žalobcově

osobě. A to je zcela podstatné, když daný dopis je navíc adresován právnímu zástupci žalobce bez toho, že by byl s omluvou určen přímo žalobci. Je tak otázka, nakolik se vůbec o omluvu žalobci jedná.

Ze Sdělení žalovaného (odbor finanční a majetkový) ze dne 30.09.2015, v souladu s Aktuálním stavem bytového fondu v majetku města T. ze dne 14.01.2016 se podává, že žalovaný vlastní 313 bytů, přičemž volný bytový fond žalovaný nemá, z Oznámení žalovaného (odbor finanční a majetkový) vyvěšených 11.01.2016, k sejmutí 28.01.2016 (tříkrát), se podává záměr nájmu bytu č. X v čp. X v ul. V. v T., bytu č. X v čp. X v ul. D. v T. a nájmu bytu č. X v čp. X ve S. H., a z Oznámení žalovaného (odbor finanční a majetkový) ze dne 01.02.2016 a ze dne 29.02.2016 (dvakrát) vč. map (polohy) (dvakrát) záměr prodeje bytu č. X v čp. X v ul. T. v T. a záměr prodeje bytu č. X v čp. X v ul. T. v T.. Ze Sdělení žalovaného došlého dne 27.12.2016 a Seznamu volných bytů se podává, že v uvedenou dobu měl žalovaný k dispozici byt č. X v čp. X v ul. T. v T. o vým. 46,60 m² v 5. nadzemním podlaží bytového domu. Nyní žádný volný byt nemá, jak plyne ze sdělení právního zástupce žalovaného při jednání dne 24.01.2017.

Z Oznámení o rozhodnutí Rady města ze dne 21.08.2016 se podává, že Rada města T. schválila nájem bytu č. 6 v domě čp. X ve S. H. žalobci, jak se podává z e-mailové korespondence 23.03.2016 žalobci nabídnutého, který jej však z tvrzeného důvodu nedostatečné plochy a dopravní nedostupnosti a vzdálenosti od města T. dne 30.03.2016 odmítl, když 30.03.2016 projevil zájem o nájem bytu ve V. ulici v čp. X v T. považujíc jej za vhodný, což bylo dne 31.03.2016 žalovaným odmítnuto, neboť daný byt již není k dispozici, když byl pronajat jinému nájemci, jak plyne z e-mailové korespondence právních zástupců účastníků. Z žalovaným předložených Výpisů z vyhledavače spojů veřejné dopravy IDOS plyne dopravní spojení hromadnou dopravou obcí S. H. a T. (a obráceně) a K. – T. (a obráceně). Z Oznámení o rozhodnutí Rady města ze dne 23.03.2016 se podává, že Rada města T. schválila pronájem bytu č. X v domě čp. X na Masarykově nám. v T. žalobci, přičemž tento jej odmítl, neboť je nevhodný, když se do domu vchází průjezdem a dále se pokračuje do dvora, při umístění bytu v 1. patře, kam na pavlač vedou ocelové schody s otvory nebezpečnými pro nevidomého při chybějící části zábradlí, jak lze vystopovat z žalobcova podání ze dne 27.07.2016. Nabídka jiného (dalšího) bytu žalovaným žalobci učiněna nebyla.

Z účastnické výpovědi žalobce, za podpory svědeckou výpovědí jeho rodičů K. L. a V. L., s nimiž žije ve společné domácnosti, plyne, že jednání žalovaného, kdy bylo žalobci upřeno uzavření nájemní smlouvy ke sledovanému bytu, mělo na žalobce jednoznačně negativní dopady stran zhoršení jeho psychického (nikoli však fyzického) stavu. Jak žalobce popisuje, je v důsledku proběhlé události lítostivý, v nedobré rozpoložení, klade si dotazy, proč se sledované události staly. Má za to, že má poškozenou pověst, nevěří sám sobě, straní se lidem, s pocitem, že se mu vysmívají. Je v depresích, nedůvěřuje tomu, co se ve veřejné správě děje. Skládal hudbu, psal povídky, v důsledku proběhlých událostí na tyto aktivity zanevřel. Nevidí v nich žádné potěšení. Do budoucna zvažoval i možnost párového života, v K. mu hrozí sociální vyloučení. Událost vnímá jako nespravedlnost, nechotu pomáhat ze strany žalovaných. Na uvedeném nic nemění ani to, že není činěn závěr, zda u zastupitelů a radních města T. absentuje solidarita a empatie či nikoli, ani to, že se žalobce neléčí s depresí u lékaře, jak na tuto skutečnost poukazuje žalovaný. Je bezpochyby, že jednání žalovaného dopady do osobní sféry žalobce rozhodně mělo, odrazilo se ve zhoršení jeho psychického stavu výše popisovanými způsoby. Na druhou stranu soud neuzavírá, že by ve značné míře (míněno zásadním a markantním způsobem) byla snížena dobrá pověst nebo důstojnost žalobce nebo jeho vážnost ve společnosti, i když dopady do jeho osobní sféry (jak uvedeno)

v žádném případě neupírá. V souvislosti se pak připomíná, že ani není nutno dopodrobna zkoumat, zda se kdo komu vysmíval v souvislosti s předmětnou událostí, když tento dílčí moment není v globálu celé sledované události rozhodující. Podstatné jsou celkové dopady posuzované záležitosti.

Dokazování, jak popsáno shora, vyhodnotil soud jako dostačující k tomu, aby bylo možno věc po skutkové stránce uzavřít a následně posoudit z hledisek právních. Bylo vyhověno všem důkazním návrhům žalobce. Naopak, některé důkazní návrhy žalovaného byly zamítnuty (§ 120 odst. 1 věta druhá o.s.ř.). Důkazní návrh žalovaného na provedení důkazu výsledkem svědka J. B., zaměstnance finančního a majetkového odboru žalovaného, z jehož výpovědi má plynout, že žalobce v předmětném bytě nikdy nebyl, a že se nevysmíval žalobcovým rodičům, byl zamítnut, neboť skutečnost, že žalobce v předmětném bytě nikdy nebyl plyne i z jiných ve věci provedených důkazů, včetně samotné účastnické výpovědi žalobce, skutečnost, zda se vysmíval žalobcovým rodičům pak při globálním posuzování sporu (jak již výše zmiňováno) není zvláště podstatná, daný důkaz se tak jeví jako nadbytečný. Důkazní návrh žalovaného na výslech svědkyně R. B., referentky finančního a majetkového odboru žalovaného, která se může vyjádřit, zda plná moc pro žalobcovy rodiče byla součástí – přílohou nabídky žalobce nebo ne, stejně jako provedení důkazu „protokolem z otvírání obálek“ k témuž, byly zamítnuty, neboť skutečnost, zda plná moc pro žalobcovy rodiče byla či nebyla k jeho nabídce na pronájem přiložena (jak již výše uváděno) není rozhodná, podstatné je, kdo byl v nabídce označeným zájemcem (viz shora), vzhledem k tomu je i toto dokazování nadbytečné. Dále soud zamítl důkazní návrh žalovaného na provedení důkazu lékařskou zprávou – nálezem MUDr. J. T. z nevedeného dne, v níž má tato konstatovat, že je předmětný byt pro žalobce nevhodný, když (jak již výše uváděno) vhodnost či nevhodnost daného bytu pro osoby se ztíženou možností orientace není s ohledem na okolnosti projednávané věci a zejm. požadavky obcí zveřejněného záměru rozhodná (viz shora), tedy i tento důkaz (danou problematiku navíc neřešící) je nadbytečný, když soud si neodpustí ani poznámku v tom směru, že dle jeho názoru vůbec neexistuje. Pokud dále žalovaný navrhl důkazy listinami Akce Bezbariérová T. – složka listin, dotace a dary v oblasti sociálních služeb a zdravotnictví – složka listin, Obecně závaznou vyhl. č. 4/2015 o místním poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů, Materiálem „Podpora města T. a cílové skupiny senioři a zdravotně postižení“, mapou lékařské péče, materiálem k signalizaci stavu ohrožených osob – složka listin, mapou „Bezbariérová T.“ a Komunitním plánem sociálních služeb pro území obce s rozšířenou působností T. na období 2015-2018, z nichž má plynout, že žalovaný podporuje handicapované a staré osoby, a tedy, že (obecně) nemá žádný motiv někoho takového diskriminovat, byl tento důkaz – důkazy zamítnuty, neboť obecné postoje žalovaného k handicapovaným a přestárlým osobám nemají žádného významu ve vazbě na konkrétní soudem projednávaný případ žalobce. Požadované dokazování v naznačeném směru je tak zjevně nadbytečné. Rovněž tak soud zamítá důkazní návrh žalovaného na provedení důkazu Pravidly pro nájem bytů ve vlastnictví města T., z něhož má plynout, že žalovaný nemůže postupovat při přidělení bytů jinak, než dle stanovených pravidel, neboť takováto skutečnost (o níž soud v důsledku ani nepochybuje) nemá pro projednávanou věc většího významu, když jde navíc o interní záležitost samotného žalovaného. Tedy i tento důkaz je dle názoru soudu nadbytečný. Pokud se nakonec jedná o důkazní návrhy žalovaného Výzvou předsedy Okresního soudu v Jindřichově Hradci k vyjádření ve věci podané stížnosti ze dne 06.06.2014, odpovědí JUDr. H. na výzvu předsedy Okresního soudu v Jindřichově Hradci a vyjádřením města T. k odvolání ze dne 10.06.2014, k prokázání nekorektního jednání, kdy žalobci (tehdy) ve sporu vedeném u Okresního soudu v Jindřichově Hradci pod sp. zn. 4 C 39/2014 nařkli soudkyni JUDr. P. z dohody s žalovaným na výsledku sporu, tak i tyto byly

pro nadbytečnost zamítnuty, neboť vztahy účastníků a soudce v jiném projednávaném sporu jsou z hlediska tohoto vedeného řízení absolutně nezajímavé, když na adresu žalovaného se jen poznamenává, že soud v dané věci žádné závěry o absenci solidarity a empatie u zastupitelů a radních města T. (viz výše) nečiní. Celkově soud jen poznamenává, že rozhodnutí o tom, že které z navrhovaných důkazů provede (viz shora) učinil i při povědomosti čl. 8, bod 1. Směrnice Rady Evropské unie 2000/43/ES (viz právní posouzení níže) vycházející z presumpce proběhlé diskriminace s důkazním břemenem odpůrce prokázat, že nedošlo k porušení zásady rovného zacházení, když všechny výše uvedené důkazní návrhy diskriminace žalobce v konkrétním případě nevyvracejí a vyvrátit nemohou, jinak řečeno, k prokázání skutečnosti, že žalovaný žalobce nediskriminoval (svojí povahou) nesměřují a diskriminaci svým tvrzeným obsahem nevyvrací. Jinak, hodnotil soud ve věci provedené důkazy dle své úvahy jednotlivě a všechny v jejich vzájemné souvislosti přihlížející ke všemu, co by vyšlo za řízení najevo a co uvedli účastníci (§ 142 o.s.ř.).

Žaloba je částečně důvodná.

O skutkovém stavu věci učinil soud tento závěr: žalobce je osobou nevidomou s poruchou imunity a častými infekcemi dýchacích cest, tak tomu bylo i v r. 2013, žijící se svými rodiči v jím vlastněném rodinném domě čp. X v K., který je vlhký, s vyššími nároky na obslužnost, a pro žalobce tak z hlediska jeho zdravotního handicapu není vhodný. Žalovaný v době od 22.07.2013 do 20.08.2013 zveřejnil záměr pronájmu bytu č. 2 o velikosti 1+1 v čp. X v ul. R. v T. o celkové ploše 45,23 m² obálkovou metodou s hlavním kritériem nabídkové ceny (nájemného) (zájemcem) za 1 m² bez limitace záměru pronájmu z technických či jiných hledisek pro osoby se sníženou možností pohybu či orientace. Žalobce, při splnění všech dalších podmínek a požadavků, nabídl nájemné 81 Kč/1 m²/měs. oproti druhé zájemkyni M. O. s nabídkou nájemného (toliko) 55 Kč/1 m²/měs. Přesto, byť zásadním a ze záměru plynoucím kritériem byla výše nabídky nájemného, na základě rozhodnutí Rady města ze dne 28.08.2013 žalovaný žalobcovu nabídku nepřijal, přijal nabídku druhé zájemkyně a s touto i k předmětnému bytu dne 18.09.2013 uzavřel dodnes trvající nájemní smlouvu, a to poté, co po předložení nabídek nechal žalovaný posoudit vhodnost bytu pro osoby se sníženou možností orientace ke dni 26.08.2013, na základě níž bylo navrženo odborem finančním a majetkovým žalovaného nepřijmout žalobcovu nabídku, neboť s přihlédnutím i na skutečnost, že předmětný byt nesplňuje požadavky dle vyhlášky č. 398/2009 Sb. je velmi pravděpodobné, že budoucí nájemce by se mohl dožadovat stavebních úprav, vše bez toho, že by žalobci byla dána volba, zda za daného stavu věci chce byt do užívání přijmout (příčemž jmenovaný zjevně o byt stál a nadále (v podstatě) stojí). Shrnuto, byť k prezentovaným požadavkům měl být žalobce stran záměru pronájmu předmětného bytu vítězným zájemcem, poté, co žalovaný zjistil, že se jedná o osobu nevidomou, nechal byt z technických hledisek posoudit stran vhodnosti pro nevidomé a na základě negativního záměru nájmu bytu s žalobcem neuzavřel zjevně z důvodu možných (i do budoucna příp. vzniknuvších) komplikací (viz zejm. Výpis ze zápisu z X. jednání Rady města ze dne X). Zjevně se tak dle závěru soudu s žalobcem zacházelo méně příznivě, než by se zacházelo s jinou osobou ve srovnatelné situaci, a to z důvodu jeho zdravotního postižení. Zároveň rozdílné zacházení není objektivně odůvodněno legitimním cílem s přiměřenými a nezbytnými prostředky k jeho dosažení, když vyhodnocení nevhodnosti sledovaného bytu pro žalobce bylo činěno až posléze bez jeho postoje k dané otázce, se závěrem vzniku možných, budoucích komplikací. (Jiná by byla situace, kdyby žalovaný již dopředu avizoval zjevnou nevhodnost sledovaného bytu pro osoby se sníženou možností orientace, k tomu však nedošlo, daný problém byl řešen dodatečně, zjevně v rozporu s legitimním očekáváním žalobce.) Žalobce se posléze snažil rozhodnutí žalovaného bránit, podal odvolání, stížnost u Krajského úřadu v Českých Budějovicích, stížnost u Ministerstva

vnitřně, podnět k veřejnému ochránci práv, vedl spor u Okresního soudu v Jindřichově Hradci pod sp. zn. 4 C 39/2014, v němž byl zcela neúspěšný, za právní zastoupení JUDr. A. T. vynaložil finanční náklady (v podrobnostech viz skutková zjištění výše). Předmětná událost měla na žalobce negativní dopad, došlo ke zhoršení jeho psychického stavu, které přetrvává (v podrobnostech viz dokazování popsané shora). Žalovaný se žalobci dosud adekvátně neomluvil (v podrobnostech viz dokazování popsané shora). Účastníci se snažili v době vedení tohoto sporu věc vyřešit smírně, uzavřením nájemní smlouvy k jinému, vhodnému bytu, to se však nezdařilo (v podrobnostech viz dokazování popsané shora), a to poté, co žalobce vyzval k plnění – uzavření nájmu k jinému bytu a zveřejnění omluvy v místním tisku, nikoli k náhradě (zaplacení) konkrétní finanční částky (viz Výzva k odstranění následků diskriminačního jednání a omluvě ze dne 13.07.2015).

Při posuzování projednávané věci z právního hlediska jde zjevně o problematiku ochrany před diskriminací podle přísl. ust. zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon), ve znění pozdějších předpisů (zkráceně „antidiskriminační zákon“), který zpracovává příslušné předpisy „evropských společenství“ a blíže vymezuje právo na rovné zacházení a zákaz diskriminace ve věcech (mimo jiné) přístupu ke zboží a službám, včetně bydlení, pokud jsou nabízeny veřejnosti nebo při jejich poskytování (§ 1 odst. 1 písm. j) antidiskriminačního zákona). Problematika diskriminace je pak vyložena především v § 2 odst. 2 a 3 antidiskriminačního zákona s vymezením, co diskriminací není dle § 7 odst. 1 antidiskriminačního zákona, zkonstruováním právních prostředků ochrany před diskriminací podle § 10 odst. 1, 2 a 3 antidiskriminačního zákona, když jednoznačně jde o implementaci práva Evropského společenství (Evropské unie) v jedenácti Směrnici Rady Evropské unie 76/207/EHS, 2002/73/ES, 2000/43/ES, 2000/78/ES, 75/117/EHS, 79/7/EHS, 86/378/EHS, 96/97/ES, 86/613/EHS, 2004/113/ES a 2006/54/ES, které se (princiálně) týkají zásad rovného zacházení, přičemž jde (vesměs) o zásady rovného zacházení pro muže a ženy (v jednotlivých oblastech) s výjimkou Směrnice Rady 2000/43/ES ze dne 29.06.2000, kterou se zavádí zásada rovného zacházení s osobami bez ohledu na jejich rasu nebo etnický původ a Směrnice Rady 2000/78/ES ze dne 27.11.2000, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání ohledně věku, zdravotního postižení, sexuální orientace a náboženského vyznání či víry. Ze Směrnice Rady 2000/43/ES ze dne 29.06.2000 (tzv. rasová směrnice) se jednoznačně podává, že tato stanoví minimální požadavky a umožňuje tak členským státům zachovat nebo přijmout příznivější ustanovení (25), přičemž čl. 2 bod 1., bod 2. písm. a), čl. 3 bod 1. písm. h), vč. čl. 6 bod 1. mají svého adekvátního odrazu právě ve výše zmiňovaných ust. antidiskriminačního zákona, kterým je tato směrnice (jednoznačně) implementována do tuzemského práva (viz i Důvodová zpráva k zákonu č. 198/2009 Sb. ze dne 11.06.2007). Ba co víc, je podstatné, že ve vztahu k možné rozšiřující tendenci mohou členské státy přijmout nebo zachovat ustanovení, která jsou příznivější pro ochranu zásady rovného zacházení, než ustanovení této směrnice, jak se podává z jejího čl. 6 bod 1., což má svého odrazu v § 2 odst. 3 antidiskriminačního zákona, který hovoří o diskriminaci nejen z důvodu rasy, etnického původu, ale i např. z důvodu zdravotního postižení, což je právě ona přípustná rozšiřující tendence (při zároveň i návaznosti implementace dalších uváděných Směrnic Rady Evropské unie). Z uvedeného pohledu vnitrostátní úpravě tak nelze ničeho vytknout. Pokud jde pak o otázku sankcí, neboli právních prostředků ochrany před diskriminací, v čl. 15 tzv. rasové směrnice se hovoří o tom, že členské státy staví systém sankcí za porušování vnitrostátních ustanovení přijatých podle této směrnice, přičemž takovéto sankce, které mohou zahrnovat vyplácení náhrad oběti, musí být *účinné, přiměřené a odrazující*. Tuzemský systém sankcí, tedy ochrany, je tak zakotven v § 10 antidiskriminačního zákona, dnes vyložitelný v duchu § 2957 zákona č. 89/2012 Sb.,

občanského zákoníku, úč. od 01.01.2014 (zkráceně „nov. obč. zák.“), pro projednávaný případ z r. 2013 v duchu § 13 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, úč. do 31.12.2013 (zkráceně „obč. zák.“) (s přihlédnutím k § 3028 odst. 1, 2, 3 nov. obč. zák.). Uvedené, spolu plně korespondující, je dle závěru zdejšího soudu naprosto dostačující k tomu, aby projednávaná věc byla posouzena podle tuzemského práva odrážejícího popisované určující mezinárodní právní prameny. § 13 odst. 1 antidiskriminačního zákona rozhodně není obsoletní, jak se žalobce domnívá, v uvedeném se lze ztotožnit s náhledem žalovaného.

Pokud jde o zmiňovanou povahu sankcí, je žalobcem poukazováno na rozhodnutí Evropského soudního dvora ve věci Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding a Firma Feryn NV, sp. zn. C 54/07, a Sabine von Colson a Elisabeth Kamann a Land Nordrhein-Westfalen, sp. zn. C 14/83, kde se hovoří o výkladu Směrnice Rady 2000/43/ES a výkladu Směrnice Rady 76/2007/EHS, kdy v těchto případech šlo o diskriminaci v souvislosti s přístupem v zaměstnání ve vazbě na etnický původ a v souvislosti s přístupem k zaměstnání ve vazbě na pohlaví, tedy diskriminaci týkající se problematiky zaměstnání ve vazbě k rase a etnickému původu a pohlaví (což není zcela totožná situace jako v předmětné věci). Žalovaný se domnívá, že tato rozhodnutí včetně uvedených pramenů evropského práva (viz i výše) na tento spor nedopadají, dle něj prozatím tato oblast nepatří do působnosti práva Evropské unie, vzhledem k tomu navrhl v podání ze dne 24.08.2016 „předložit celou záležitost ve formě předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie“, aniž by uvedené dále upřesňoval a specifikoval (což je (obecně) z procesního hlediska případ možného přerušení řízení podle § 109 odst. 1 písm. b) o.s.ř.). Na tento požadavek bylo reagováno Usnesením Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 30.09.2016, č.j. 6 C 216/2015-113, pravomocným ke dni 22.10.2016, na nějž, a jeho odůvodnění, soud tímto zcela odkazuje. Jen pro úplnost (při povědomosti o např. rozh. III ÚS 3400/12) soud opakuje (a shrnuje), že celá předmětná záležitost je posuzovatelná podle vnitrostátní normy, která je implementací práva Evropské unie adekvátním způsobem a v dostatečném rozsahu, na čemž nic nemění ani příp. rozhodnutí Evropského soudního dvora, na něj je poukazováno, a která je v obecném rámci vyzdvihují a upřesňují problematiku přístupu k sankcím za diskriminaci, které jsou však dostatečně, přijatelně a srozumitelně obsaženy v normě tuzemského práva, která vše výše zmíněné antidiskriminační Směrnice Rady Evropské unie implementuje, s čímž lze samozřejmě pro potřeby daného sporu vystačit, s ohledem na to zdejší soud nepotřebuje žádnou předběžnou otázku na úrovni Evropského soudního dvora řešit. Pokud jde pak o obě uváděná rozhodnutí, pak zejm. sp. zn. C 54/07 („Feryn“) je stran charakteru sankcí přijatelně návodné, když má vazbu na výklad právě rozhodující tzv. rasové směrnice, k čemuž soud v obecné rovině přihlíží, když konkrétní rozhodnutí mohou mít (toliko) podpůrnou funkci (v globální poloze) zvažování charakteru a funkce sankcí (viz shora).

V rámci hospodaření s majetkem obce v duchu § 38 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní řízení), ve znění pozdějších předpisů (zkráceně „zákon o obcích“) žalovaný ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o obcích (když nejde o situaci v § 39 odst. 3 zákona o obcích) v r. 2013 realizoval záměr pronajmout uvedený byt (na což se vztahuje předpoklad rovného zacházení a zákaz diskriminace ve smyslu § 1 odst. 1 písm. j) antidiskriminačního zákona), přičemž jednáním žalovaného (jak vyloženo v souvislosti se skutkovými zjištěními) došlo k přímé diskriminaci žalobce (§ 2 odst. 2 antidiskriminačního zákona) podle § 2 odst. 3 antidiskriminačního zákona diskriminací přímou, tedy jednáním, kdy s žalobcem bylo zacházeno méně příznivě, než by se zacházelo s jinou osobou ve srovnatelné situaci, a to z důvodu jeho zdravotního postižení (viz skutkové závěry popsané shora), když dle názoru

soudu jde skutkově o uvedeným právním předpisem sledovaný případ (srovnej i rozh. Pl. ÚS 15/02).

Jakkoli nejde o příp. přípustnou formu rozdílného zacházení ve smyslu § 6 antidiskriminačního zákona, není v konkrétním případě rozdílné zacházení objektivně odůvodněno legitimním cílem s přiměřenými a nezbytnými prostředky k jeho dosažení ve smyslu § 7 odst. 1 antidiskriminačního zákona (kdy soud opětovně odkazuje na své skutkové závěry konstruované shora), kdyby se o diskriminaci nejednalo, na čemž nic nemění ani prvotní Stanovisko Ministerstva vnitra č.j. MV-138253-6/ODK-2013, ze dne 12.12.2013, na něž poukazuje žalovaný, které bylo zásadně revidováno v následném Vyrozmění o závěrech posouzení podnětu k doзору Ministerstva vnitra č.j. M-141954-6/ODK-2013, ze dne 21.01.2014, když soud zároveň uvádí, že nelze v projednávané věci vycházet z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, č.j. 52 A 32/2016-126, ze dne 20.07.2016, na který poukazuje žalovaný s tím, že obec není povinna vždy upřednostnit nejvýhodnější nabídku a může přistoupit i na cenu nižší, pokud má za to, že je to v jejím zájmu, resp. v zájmu občanů, neboť toto rozhodnutí vychází z naprosto odlišného skutkového základu, než jaká je situace v projednávané věci. (V konkrétním případě při nikoli zásadních rozdílech nabídnutých cen při zcizování obecního majetku byla upřednostněna nižší nabídka s ohledem na spolehlivost potencionálního smluvního partnera.)

(K tomu, zda žalovaný upřednostněním nabídky nižšího nájemného porušil povinnost využívat majetek obce účelně a hospodárně ve smyslu § 38 odst. 1 zákona o obcích, či nikoli, se soud nevyjadřuje, neboť tento problém je z hlediska předmětu sporu okrajový, a pro vyslovený závěr o diskriminaci nemá žádného významu.)

Podle § 10 odst. 1 antidiskriminačního zákona, dojde-li k porušení práv a povinností vyplývajících z práva na rovné zacházení nebo k diskriminaci, má ten, kdo byl tímto jednáním dotčen, právo se u soudu zejména domáhat, aby bylo upuštěno od diskriminace, aby byly odstraněny následky diskriminačního zásahu a aby mu bylo dáno přiměřené zadostiučinění. (Připomíná se, že v projednávané věci žalobce netvrdí, že by v důsledku jeho diskriminace byla ve značné míře snížena jeho dobrá pověst nebo důstojnost nebo vážnost ve společnosti, tedy, že by zvažoval za dostačující zjednání nápravy v duchu § 10 odst. 1 antidiskriminačního zákona s příp. nároky podle § 10 odst. 2 (při postupech podle § 10 odst. 3) antidiskriminačního zákona, při příp. právu na (jednoznačnou) náhradu nemajetkové újmy v penězích.)

Prvotním prvkem ochrany před diskriminací je právo domáhat se, aby bylo upuštěno od diskriminace. Toto v projednávané věci žalobce nečiní, neboť s ohledem na povahu věci, tedy záměr realizovaný v r. 2013, diskriminace již pominula, k této nadále nedochází. Návazně je dáno právo domáhat se, aby byly odstraněny následky diskriminačního zásahu a návazně, aby bylo dáno přiměřené zadostiučinění, které může mít různou podobu, např. omluvy, ale i peněžitého plnění (což není vylučováno, byť nejde o postup ve smyslu § 10 odst. 2 antidiskriminačního zákona).

V projednávané věci žalobce v rámci odstranění následku diskriminačního zásahu požaduje uzavření nájemní smlouvy k jinému, tímto specifikovanému (obdobnému) bytu, kterýžto nárok však soud žalobci nepřiznává, v tomto žalobu zamítá. Podle názoru soudu nelze odhlížet od charakteru a specifik konkrétní události, při níž k diskriminaci došlo. Nebyl-li z majetku žalovaného přidělen žalobci do nájmu byt č. 2 o velikosti 1+1 v čp. X v ul. R. v T., o celkové ploše 45,23 m², byt měl, je jediným možným způsobem odstranění

následku diskriminačního zásahu nájem právě tohoto (a nikoli jiného) bytu, neboť právě v souvislosti se zveřejněným záměrem jeho pronájmu byl žalobce diskriminován. Samozřejmě, že vážným problémem je vznik práv třetí osoby M. O. k tomuto na základě nájemní smlouvy ze dne 18.09.2013, která dosud trvá, a lze těžko připustit, že by v rámci odstraňování následků diskriminačního zásahu mohla být porušována práva této, nicméně i přes tento zjevný problém soud nepřipouští, že by daná záležitost odstranění následku diskriminačního zásahu mohla být řešena (prioritním) nájmem jiného bytu ve vlastnictví žalovaného, tedy bytu obdobného, kdy je zřejmé, že pro povahu věci by naopak nezbylo, než samotného žalobce zvýhodňovat proti jiným příp. zájemcům o užívání bytů z žalovaného bytového fondu. Za daného stavu věci se soud s tímto nárokem neztotožňuje, když zároveň poznamenává, v souvislostech, že s ohledem na tento závěr není rozhodné, zda žalovaný v současné době adekvátními volnými byty disponuje či nikoli, když, podle všeho, jak se jeví, v současné době žádné do nájmu poskytnutelné byty nemá, jak plyne z vyjádření právního zástupce žalovaného při jednání dne 24.01.2017. Poznamenává se, že v uvedeném se soud neztotožňuje s náhledem veřejné ochránkyně práv Mgr. Anny Šabatové, Ph.D. v její Zprávě o šetření, sp. zn. 169/2013/DIS/ZO, ze dne 10.03.2015, kterým není ani nikterak vázán. Jinak, pokud jde o návrh na rozhodnutí soudu v této otázce, na adresu žalovaného soud uvádí, že bylo-li by v této části vyhověno (jakože není), bylo by plnění (obecně) reálně možné, rozhodnutí bylo vykonatelným, kontraktační povinnost by vyplývala z rozhodnutí soudu, bez ohledu na zásadu smluvní volnosti, a dané rozhodnutí by bylo vynutitelné s tím, že by nemusela být určena výše nájemného, které by návazně muselo plynout z dohody stran. (Naopak, určením výše nájemného by mohlo být způsobeno, že by adekvátní smlouvu ani nešlo uzavřít.)

Pokud jde o v rámci přiměřeného zadostiučinění požadovanou, specifikovanou veřejnou omluvu, povinnost k její realizaci soud žalovanému bez výhrad podle žalobcových požadavků ukládá, neboť k adekvátní omluvě dosud nedošlo (rozhodně touto není dopis žalovaného ze dne 21.08.2015 (viz posouzení shora)), když ve shodě s žalobcem se soud domnívá, že by jejím obsahem měl být popisně způsob diskriminace, uvedení této v J. deníku, tedy regionálním tisku pak soud považuje za odpovídající, neboť i realizovaný záměr pronájmu bytu byl veřejnou záležitostí (když zároveň se nepohybujeme na úrovni masmédií s pokrytím celé České republiky), spojený požadavek ke zveřejnění na úřední desce žalovaného a jeho webových stránkách je pak taktéž soudem s ohledem na charakter žalovaného možným a vhodným. Ani s určením rozměru textu omluvy soud nemá problém, rovněž lhůta k plnění (§ 160 odst. 1 o.s.ř.) coby 15denní ve vazbě na páteční vydání zmíněné tiskoviny je odpovídající. Má-li být omluva parafována Mgr. T. J., starostkou města T., je tento požadavek z hlediska § 103 odst. 1 zákona o obcích pochopitelný (ať již byl v době rozhodné starostou kdokoli). Na adresu žalovaného soudu poznamenává, kromě toho, že nesdílí jeho náhled, že dopis ze dne 21.08.2015 je plnohodnotnou omluvou, že zvolená forma veřejné omluvy je plně adekvátní, i v případě pronájmu předmětného bytu šlo o veřejnou záležitost, to, zda byl případ zveřejněn v České televizi či účastníci učinili články ve T. s., není důležité. Stejně tak není důležité, kdo případ dostal do sdělovacích prostředků. Rovněž tak, byť od předmětné události v r. 2013 proběhla doba cca 3,5 roku, zůstala záležitost pro žalobce značně palčivou, a i po této době je omluva jedním z přiměřených zadostiučinění. V tomto se soud shoduje s názorem veřejné ochránkyně práv Mgr. Anny Šabatové, Ph.D. vysloveném v její Zprávě o šetření sp. zn. 169/2013/DIS/ZO ze dne 10.03.2015, byť jím není (jakkoli) vázán.

Pokud v rámci přiměřeného zadostiučinění požaduje žalobce i uhradit (zaplatit) částku 100.000 Kč, po zvážení věci soud v rozsahu 50.000 Kč vyhovuje a v rozsahu zbylých

50.000 Kč žalobcův nárok (jako nedůvodný) zamítá. Jak uváděno, není vylučováno, že přiměřené zadostiučinění může spočívat i v peněžitém plnění, které je v současné době rozšířenou, vhodnou a přijatelnou formou, přičemž je na místě zvažovat okolnosti a dopad do osobní sféry diskriminované osoby. Vzhledem k tomu, že šlo o majetek obce, přičemž zároveň přímo majetková sféra žalobce není dotčena, soud situaci v projednávané věci z tohoto pohledu nepřeceňuje, nicméně na druhou stranu nepřehlíží dopady, které proběhlá událost na žalobce měla. Již s ohledem na to, že v konkrétním případě nelze odstranit následek diskriminačního zásahu nájmem bytu, je dle názoru soudu na místě přiměřené zadostiučinění v podobě peněžního plnění přiznat, sama omluva se nejeví jako dostačující. Při určení výše peněžitého plnění se soud zabýval argumenty podané žaloby, přičemž uzavírá, že nelze přihlížet k tomu, že žalobce bydlí v nevyhovujícím prostředí, vlhkém domě v K., neboť to je okolnost, která nemůže jít na vrub žalovanému při dispozicích s jeho majetkem (když ve shodě s náhledem žalovaného soudu uvádí, že obec má povinnost zajišťovat ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o obcích i (bytové) potřeby svých občanů, přičemž žalobce obyvatelem města T. není). Dále, pokud jde o úsilí a peněžní prostředky vynaložené na nápravu diskriminace, i v tomto případě nelze podniknuté aktivity přeceňovat. Svého významu měla stížnost Ministerstvu vnitra za účelem osvětlení, zda je zakládána jeho dozorová působnost ve smyslu § 124 odst. 1 zákona o obcích, a podnět k veřejnému ochránci práv, avšak odvolání proti usnesení č. 563/2013 Rady města T. ze dne 28.08.2013 ze dne 20.09.2013, stejně jako stížnost ke Krajskému úřadu v Českých Budějovicích, obě podávané zástupkyní žalovaného JUDr. A. T. byly bez významu, neboť napadené rozhodnutí a postup žalovaného nemohly jakkoli zvrátit. Na druhou stranu však tyto počiny nelze vnímat k tíži K. L. neboť mohl legitimně předpokládat, že mohou přinést pro něj lepšího výsledku, když je (zjevně) osobou práva neznalou jako absolvent Konzervatoře Jana Deyla a Střední školy pro zrakově postižené v Praze. Nicméně jednoznačně, pokud jde o spor vedený u Okresního soudu v Jindřichově Hradci pod sp. zn. 4 C 39/2014, tento byl veden zcela nesmyslně, s dopředu možným prognózováním prohry (viz skutková zjištění shora). Jestliže na právní služby JUDr. A. T. bylo vynaloženo 25.000 Kč (bez možnosti rozlišení konkrétních služeb) a na náklady ve výše uvedeném sporu úspěšného žalovaného 13.267 Kč, nejde o nic, co by bylo možno významnější měrou z hlediska účelovosti zohledňovat, navíc, jak vyplynulo z provedeného dokazování, tyto náklady byly komplet hrazeny rodiči žalobce a nikoli jím samým. Pokud jde pak o argument, že žalovaný odmítá napravit následky diskriminace, není tomu zcela tak, naopak soud kvituje, že v průběhu sporu se účastníci pokoušeli vyřešit záležitost sjednáním nájmu k jinému, vhodnému bytu, bez toho, že by soud uzavíral, proč k tomuto nedošlo, z důvodu na čí straně, nelze přehlédnout snahu žalovaného o eliminaci vzniklého stavu. I k tomuto soud při rozhodování o výši peněžitého plnění přihlíží, byť byly tyto aktivity vedeny až v průběhu soudního sporu a zjevně na podnět soudu (viz přípis soudu účastníkům ze dne 22.01.2016, 26.02.2016, 27.04.2016, 30.05.2016, 28.06.2016, 29.07.2016). Nejdůležitějším aspektem při zvažování výše příp. peněžitého plnění jsou negativní dopady diskriminační události na psychický stav žalobce (jak zjišťováno v souvislosti s provedeným dokazováním). S ohledem na skutečnost, že žalobce je osobou nevidomou, výrazně limitovanou v životních činnostech, pro niž fixace na nepříjemné prožité události může být daleko větší a výraznější než u zdravého člověka, soud připouští (jak vyplynulo z provedeného dokazování) a uzavírá, že se u něj projevují stavy a dopady do jeho pocitů a nálad, jak popisuje (viz shora). Tento moment, když soud zároveň znovu zdůrazňuje, že (jak popsáno) k odstranění následku diskriminačního zásahu nájmem jiného bytu není na místě, utvrzuje soud v tom, že adekvátní výši v rámci druhé složky přiměřeného zadostiučinění vedle omluvy je částka 50.000 Kč, nepřehlízíme-li takové vodítko, jakým je současná výše průměrné mzdy v České republice, kdy průměrná (hrubá) mzda v 3q/2016 činila 27.220 Kč. Částka 50.000 Kč je takřka dvojnásobek této částky a soudu se jeví jako dostačující, když neshledává, shodně s žalobcem,

že by v důsledku diskriminace byla snížena jeho pověst, důstojnost nebo vážnost ve značné míře (§ 10 odst. 2 antidiskriminačního zákona). S názorem žalovaného, že peněžité zadostiučinění je neopodstatněné a nepřiměřené, se soud neztotožňuje, nemyslí si, že by bylo krajním řešením a že náhrada v penězích plní při současných společensko-ekonomických podmínkách podpůrnou roli.

Při úvahách o adekvátnosti přiměřených zadostiučinění veřejnou omluvou a finanční částkou pak soud přihlížel k tomu, aby sankce (zahrnující vyplácení náhrad oběti) byly *účinné, přiměřené a odrazující*, jak vyžadováno v čl. 15 Směrnice Rady 2000/43/ES ze dne 29.06.2000 (tzv. rasová směrnice). Uzavřeno, soud se domnívá, že veřejná omluva, jak specifikována, i úhrada částky 50.000 Kč budou dostatečně účinné k tomu, aby se žalovaný napříště vytykaných postupů vyvaroval, přičemž jsou dle závěru soudu přiměřené konkrétní události a zároveň dostatečně výrazné, aby byly odrazující pro další, obdobná počínání. Zároveň si soud nemyslí, že by jím přiznané nároky byly přemrštěné, když právě v neadekvátním rozsahu tyto jako nedůvodné žalobci zamítl. Stejně tak dle názoru soudu uvedený závěr odpovídá posuzování věci z pohledu § 13 odst. 1 obč. zák. s ohledem na to, že rozhodná událost se odehrála v r. 2013, při nikoli rozporu s § 2957 nov. obč. zák. (když zde nejsou v tomto popsání okolnosti zvláštního zřetele hodné). Zároveň soud při stanovení adekvátnosti prostředků ochrany před diskriminací, resp. sankcí, nepřehlédl to, že žalovaný se v průběhu řízení začal snažit odpovědnosti zprostit s poukazem na to, že zájemcem o nájem bytu dle zveřejněného záměru byl žalobce, ale někdo jiný (jeho rodiče) s tím, že tento tedy nemohl být diskriminován, při zjevné snaze zároveň zpochybnit i vůbec zájem o nájem bytové jednotky č. 2 v čp. X v ul. R. v T. (viz podání žalovaného ze dne 19.01.2017, vč. vyjádření žalovaného při jednání dne 24.01.2017), což samozřejmě snížilo hodnověrnost (byť i jinak neadekvátní) omluvy žalovaného dopisem ze dne 21.08.2015 (viz shora).

Celkově vyhodnoceno, žalobce je úspěšný co do nároku na zveřejnění omluvy a úhradu (zaplacení) 50.000 Kč, neúspěšný co do nároku na uzavření nájemní smlouvy a uhrazení (zaplacení) 50.000 Kč, jak vyjádřeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 2 o.s.ř., z něhož vyplývá, že měl-li účastník ve sporu úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vysloví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. Jak uváděno, žalobce je úspěšný co do 1/2 tímto uplatněných nároků (omluva, 50.000 Kč) a neúspěšný co do 1/2 tímto uplatněných nároků (nájem, 50.000 Kč), žalovaný úspěšný a neúspěšný v opačném gardu, je tak zřejmé, že úspěch a neúspěch obou stran sporu je rovnocenný, za daného stavu věcí soud rozhoduje o tom, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení (vůči protistraně) nemá. Pro úplnost se podotýká, že žalobcova Výzva k odstranění následků diskriminačního jednání a omluvě ze dne 13.07.2015 neobsahuje konkrétní výzvu k plnění stran zaplacení konkrétní peněžité částky (když tato dle obsahu vlastně ani nebyla míněna), vzhledem k tomu máme-li na zřeteli § 142a odst. 1 o.s.ř. by ani nebylo možno žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve vztahu k uplatněné částce 100.000 Kč ve smyslu § 142a odst. 1 o.s.ř. přiznat (když zde nejsou důvody hodné zvláštního zřetele pro postup dle § 142a odst. 2 o.s.ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho stejnopisu, ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích, prostřednictvím soudu podepsaného.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Okresní soud v Jindřichově Hradci
dne 24. ledna 2017

Mgr. Milan Vejtasa, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Bc. Pavlína Kršková